

Η ΚΟΡΗ

Μιά κόρη ποῦχε κούφιο τὸ κεφάλι
 Βγαλμένη ἀπὸ τ' Ἀρσάκειο, προκομμένη,
 Μὲ δέκα γαλλικά, μὲ ἰδέα μεγάλη
 Πῶς ἦτανε λογάτη *διπλωμένη*,
 Ἦθελε κι' ἀπαιτοῦσε ἓνα γαμβρὸ
 Ὅπου νὰ μὴν τὸν ἔχη ἄλλη κάμμία
 Ταῖς χάrais νὰ ταῖς ἔχη 'ς τὸ σωρὸ :
 Ἐυπνάδα, εὐμορφιά, περιουσία,
 Γέννησι ἀπάνου ἀπ' ὄλα,
 Νὰν τὴν ταῖζη, αὐγὴ—βράδου μπριζόλα,
 Ταξειδία 'ς τὸ Παρίσι
 Κ' ἐὰν πρέπη ὅ,τι κι' ἂν ἔχη νὰ πουλήσῃ.
 Ὡς τόσο ἀρχινῆσαν προξενεῖαις
 Κ' οἱ πειδὸ καλοὶ γαμβροὶ 'ς ἐκεῖα τὰ μέρη
 Ἐτρέξανε μὲ δέσπες ταπειναῖς
 Καὶ ἐζήτησαν τῆς κόρης μας τὸ χέρι.
 Μὰ ποῦ ! ἡ φαντασμένη *χεχεμοῦλα*,
 Ὡς λέμε παραπάνου, τὰθελε οὔλα.
 Γιὰ τοῦτο οἱ φτωχοὶ μας ἐρασταδες
 Μὲ ὄλαις τους ταῖς χάrais κ' εὐμορφάδαις
 Δὲν ἔφθαναν ποτὲ, ποτὲ, — κάθε ἄλλο —
 Ὡς τῆς κόρης μας τὸ γαμβρο—*ιντεάλο*.
 Ὁ ἓνας εἶχε τῶνα ὁ ἄλλος τ' ἄλλο,
 Ἄλλος τ' αὐτὶ παραπολὺ μεγάλο·
 Ἡ μύτη πάλε ἄλλου κακομοῖρη
 Ἦταν χονδρὴ ὅσων Ἐκκλησιας στυστῆρι
 Ἄλλου πάρα μικρὴ . . .
 Μὰ ὡς τόσο οἱ γαμβροὶ

Οἱ διαλεκτοὶ σιγὰ σιγὰ μακρένου
 Καὶ 'ς τὴ σκηνὴ οἱ μέτριοι ἀνεβαίνουν.
 Καὶ ἡ κόρη μας μὲ ἄκρα ὑπερηράνεια :
 Νὰ πάρω ἐγὼ ! ἐγὼ τέτοια ζιζάνια !
 Ὅσων νᾶμουνα κάμμία ἀπελπισμένη
 Εὐμορφη ὅσων ἐμὲ καὶ *διπλωμένη* !
 Μὰ ὡς τόσο ἐπερνούσανε οἱ χρόνοι
 Κ' ἡ δύσκολὴ μας κόρη ἡ φτωχὴ
 Ταῖς νύχταις τῆς ταῖς ἐπερνούσε μόνη
 Ζεστὴ ἡ κρύα — ἀδιάφορο — ἐποχὴ !
 Καὶ δὲν ἔφθανε τόσο· ἡ ἡλικία
 Τῆς ἀρπαζε ταῖς χάrais μία μία.
 Σιγὰ σιγὰ πᾶνε ὄλαις ἡ εὐμορφάδαις
 Ἀφίνουνε ὑγεία κ' οἱ ἐρασταδες.
 Ἐτότες ἀρχινῆσαν τὰ φκιασιδία.
 Μὰ ναί ! ἡ εὐμορφιαῖς τῶν γυναικῶν
 Δὲν φτιάνονται ὡσὼν τὰ κεραμίδια
 Ὅταν μετατοπίσουν τῶν σπητιῶνε.
 Ἡ κόρη ἀρχινᾷ νὰ συλλογιέται
 Καὶ κάτι ἄλλο πρᾶμμα τὴν πειράζει . . .
 Δὲν παύει ὁ καθρέπτης νὰ ρωτιέται
 Κ' «εὐρὲς γαμβρὸ ὀγλήγωρα» φωνάζει.
 Τότες ἡ *διπλωμένη* ἀλλάζει φύλλο
 Καὶ coûte que coûte ζητάει ἓνα φίλο·
 Τὸν εὕρηκε· μὰ ποιόνε ; φρίκη ! φρίκη !
 Ἐναν φτωχὸ παυμένο εἰρηνοδίκη !

A. B.

ΤΣΙΓΓΡΟΒΡΑΔΙΑ.

Πολὺ πρὸ τῆς χθεσινῆς ἑσπέρας ἡ Α. Μ. ὁ Τσιγγρὸς, ἐλάμβανε ἀναφορὰς ἐπὶ ἀναφορῶν ἐκ μέρους τῶν ὑπηκόων του—ὄσοι καθ' ἑκάστην Δευτέραν συναντῶνται εἰς τὰ βασίλειά του—δι' ὧν τὸν παρεκάλουν νὰ μὴν τοὺς ξανακάμῃ καὶ τὴν ἑσπέραν τῆς Τετάρτης τὸ μασκαραλίκι τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχε κάμει μίαν Δευτέραν, νὰ τοὺς διώξῃ δηλαδὴ ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ μεσονυκτίου.

«Ὅχι διότι δὲν μποροῦνε νὰ φύγουν καὶ τὸ μεσονύκτιον—ἔλεγε μίαν ἀναφορὰ—ἀλλὰ τί θὰ γράψῃ καὶ πάλιν τὸ ἀναθεματισμένο «Μὴ Χάνεσαι».

«Ἐπειτα—ἔλεγεν ἄλλη ἀναφορὰ—ντρεπόμεθα καὶ τὰ νέα Κωνσταντινουπολίτικα ζεύγη ποῦ ἤλθανε. Τί θὰ ποῦνε γιὰ τὸν χαρακτήρα τῶν Ἀθηναίων».

Ὁ κ. Τσιγγρὸς ἵφου ἐπέταξεν ἀναφορὰς, ἔσχισεν ἄλλας, ὕβρισε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐβλασφήμησεν, ἀφοῦ ἐξήντησε τὴν ὀργὴν τοῦ περιπατῶν μανιωδῶς εἰς τὰς αἰθούσας του, ἀφῆσε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἐν ἐπιεικέστατον :

«*Ἄς εἶναι*».

Αὐτὸ τὸ «ἄς εἶναι» γύρισε ὄλα τὰ σαλόνια ὡς προσκλητήριον καὶ δυνάμει αὐτοῦ ἐπληρώθησαν πάλιν αἱ αἰθούσαι τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ἐβασίλευε γενικὴ κατῆφεια καὶ ἀγωνία μήπως τοῦ ἔλθῃ καὶ τοὺς διώξῃ.

Ὅλοι ἔτρεμον.

Πολλοὶ δὲ ἐλάμβανον τὰς κυρίας των καὶ ἐχόρευον κατὰ μόνας ἐν ἀπομεμονωμένοις δωματίοις.

Ἐἶχον εἰσρεύσει ἀθρόα καὶ τὰ βυζαντινὰ ζεύγη, ἀλλὰ οἱ νυμφοθῆραι τῶν Ἀθηνῶν δὲν τὰ ἐπλησίαζον, φοβούμενοι τὴν μῆνιν Τσιγγρῶ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἐπανηγύρισε καὶ τὴν εἰσοδὸν τῆς εἰς τὸν κόσμον μίαν *mignonne* τοῦ Βυζαντίου νόμφη, ἣν εἶχε πάντοτε ἀπὸ κοντὰ ὁ ἱππότης σύντροφός τῆς.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

Μὲ τὰ **Ἀποκρηάτικα** τοῦ ὁ φίλιτος Γεώργιος Σουρῆς, τὸν ὁποῖον ἐπὶ ἐνιαυτοῦς ἐνέμοντο τὰ ὑπόγεια ἀκαλλισθήτων σατυρικῶν φύλλων, εἰσβάλλει εἰς ὄλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ὅπου ὑπάρχει αἰσθησις τοῦ κωμικοῦ καλοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἀντίληψις τοῦ σατυρικοῦ ὄρατου.

Σπάνια εἶναι κρίσεις ποιημάτων ἀνεπιφύλακτοι, τετραγωνικαί, ἐὰν ἐξηγῇ ἡ λέξις αὐτὴ τὴν ἰδέαν μας. Συνήθως ἐπὶ ποιημάτων, ὑψηλοτέρας μάλιστα περιωπῆς ἢ τοῦ κ. Σουρῆ, συμβαίνει ὅ,τι τόσον εὐφυῶς ἐξήνεγκεν ὁ προσφιλες τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» **Νίκος** εἰπὼν ὅτι:

Ὅποιος σ' τὸν κόσμο βγάζει

Δυὸ μόνον λέξεις μάγειρο ξενοδοχείου μοιάζει,

Ποῦ γιὰ τὸ ἴδιο φαγητὸ ἀκούει κάθε ξένο

Νὰ λέγῃ : Λύσσα· Ἀνάλατο· Ὡμὸ· Παραβρασμένο.

Ἄλλὰ τὰ **Ἀποκρηάτικα** τοῦ Σουρῆ μίαν θ' ἀποσπάσῃ κρίσιν : ὠραία, ἓνα θὰ ἐκκρούσῃσι γέλωτα : ἤχηρον, μίαν θὰ γεννήσῃσιν αἰσθησις : ἡδονῆς.

Ἐκ τῶν δεκατριῶν ποιημάτων του σχεδὸν τὰ ὀκτὼ εἶναι φιλοτεχνήματα μηδεμιᾶς ἐπιδεκτικὰ προσθαφαιρέσεως, καὶ αὐτὴ εἶναι κυρίως ἡ λυδία καλλιτεχνικὴ λίθος.

Σφιγγόμεν τὴν χεῖρα τοῦ κατ' ἐξοχὴν Ἀθηναίου ποιητοῦ καὶ ἐὰν ἐπιτρέπηται καὶ ἡμῖν μίαν ἀντιπροσωπεῖα, προσφέ-